

Arrest

nr. 166 940 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 19 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 december 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VANDEROSIEREN en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij legt op 17 februari 2014 bij de gemeente Hoeilaart een verklaring van wettelijke samenwoning af met dhr. R. V. P.. Deze wettelijke samenwoning werd op 17 april 2014 geregistreerd in de registers van de burgerlijke stand.

1.2. Op 12 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name als wettelijk samenwonende partner.

1.3. Op 5 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.4. Op 22 april 2015 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name als wettelijk samenwonende partner.

1.5. Op 19 oktober 2015 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 22 oktober 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.04.2015 werd ingediend door:

Naam: E. A. (...)

Voornamen: E. G. (...)

Nationaliteit: Kameroen

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Yaoundé

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3" van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de periode april-juni 2015 voor waaruit blijkt dat hij in deze maanden tewerkgesteld was als werkend vennoot-bedrijfsleider.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende of de referentiepersoon heden beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er werden loonfiches voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon zichzelf maandelijks €4037 uitbetaald vanuit zijn zelfstandige beroepsactiviteit. Na aftrek van de bedrijfvoorheffing heeft de referentiepersoon volgens de voorgelegde documenten een maandelijks inkomen van €3001,20.

Echter, als zelfstandige moet de referentiepersoon nog bijkomende kosten (belastingen, sociale lasten, ...) betalen, en hieromtrent werden geen documenten voorgelegd. Bijgevolg blijkt op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende of de vermelde som een daadwerkelijk netto inkomen betreft, en of de referentiepersoon per maand effectief over dit volledige bedrag kan beschikken. De loonfiches mogen dan ook wel opgesteld zijn door het Sociaal Secretariaat (...), deze hebben een gesolliciteerd karakter aangezien betrokkene zelf alle stukken aan hen doorgeeft. Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Bovendien, gelet dat er geen documenten voorgelegd waaruit blijkt wanneer deze zelfstandige activiteit werd opgestart, en op het ontbreken van bijkomende officiële documenten waaruit blijkt of de zelfstandige activiteit voldoende inkomsten genereert om de referentiepersoon daadwerkelijk maandelijks deze som uit te betalen, is ook de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen niet afdoende bewezen.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesemorie haalt de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt weergegeven:

"Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt dat uit geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat de referentiepersoon heden beschikt over stabiele en toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en betrokkene bijgevolg niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De beslissing is gesteund op het bewijs van de voorgelegde bestaansmiddelen, nl. de loonfiches van de referentiepersoon voor de periode april-juni 2015 waaruit blijkt dat hij in deze maanden tewerkgesteld was als werkend-vennoot-bedrijfsleider.

Er wordt op basis van deze loonfiches na aftrek van de BV een maandelijks inkomen weerhouden van € 3.001,20. Echter wordt gesteld dat als zelfstandige ook bijkomende kosten (belastingen, sociale lasten,...) moeten betaald, waaromtrent geen documenten worden voorgelegd. Bijgevolg zou op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende blijken of de voormelde som daadwerkelijk een netto-inkomen betreft en of de referentiepersoon per maand effectief over dit volledig bedrag kan beschikken. De loonfiches zouden een gesolliciteerd karakter hebben aangezien betrokkene alle stukken aan het sociaal secretariaat doorgeeft. Bovendien wordt gesteld dat er geen documenten worden voorgelegd waaruit blijkt wanneer deze zelfstandige activiteit werd opgestart en bijkomende officiële documenten ontbreken waaruit blijkt of de zelfstandige activiteit voldoende stabiele inkomsten genereert om de referentiepersoon daadwerkelijk maandelijks deze som uit te betalen, zodat ook de stabiliteit en de regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen niet afdoende bewezen is.

Terwijl de bijgebrachte loonfiches officiële wettelijke documenten betreffen voor het vervullen van wettelijke, sociale en fiscale verplichtingen en ook zo door de overheid in aanmerking zijn genomen en aanvaard.

Daarenboven uit de publicatie in het Belgisch Staatsblad, tegenstelbaar aan ieder, blijkt dat de heer V. P. al sinds 1990 aandeelhouder is van de vennootschap BVBA V. P. (stuk 6) en uit het openbare en tegelstelbare KBO blijkt dat de heer V. P. tot nu zaakvoerder is van deze vennootschap (stuk 13).

Dat het niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie behoort en ook kennelijk onredelijk is om bij het nagaan van voldaan zijn aan de vereisten van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980 de officiële wettelijke documenten in vraag te stellen, in het bijzonder daar waar er nooit enige vraag of verzoek tot toelichting is gesteld.

Het is niet omdat de heer R. V. P. zelfstandige is dat de bijgebrachte loonfiches niet overeenstemmen met de realiteit of een gesolliciteerd karakter hebben. Verzoekster betwist ten zeerste dat deze loonfiches een gesolliciteerd karakter hebben. Geen enkel element is aanwezig (en wordt ook niet bijgebracht door verwerende partij) om de loonfiches in twijfel te trekken en deze niet in aanmerking te nemen als bewijs voor voldaan zijn aan de vereisten van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, waardoor deze bepaling wordt geschonden. Deze loonfiches worden daarenboven opgesteld door het sociaal secretariaat, waarop door de vennootschap BVBA V. P. beroep wordt gedaan, dat wettelijk wordt erkend (vzw Erkend Sociaal Secretariaat van werkgevers nr. 600 - wettig erkend door M.B. 4-7-46, B.S. van 02-08-46) en onderhevig is aan controle en strikte naleving van de (sociale) wetgeving, zodat er geen enkele reden is om deze niet als bewijs in aanmerking te nemen.

Het komt betrokkene ook niet toe om het bewijs bij te brengen van de betaling van sociale lasten, bedrijfsvoorheffing, ..enz wanneer deze niet door de referentiepersoon worden betaald en ook geen kost uitmaken en ook geen implicatie hebben op zijn bestaansmiddelen. De fiches vermelden expliciet de netto-vergoeding. wat overeenstemt met wat netto door de referentiepersoon wordt ontvangen. De redenering van verwerende partij volgen zou trouwens betekenen dat een negatief bewijs dient geleverd. Effectief in casu worden de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen betaald door de BVBA V. P. (infra). Het is bovendien de van de referentiepersoon te onderscheiden rechtspersoon BVBA V. P. -die de schuldenaar is van de inkomsten- die is aangesloten bij het erkend sociaal secretariaat, zodat het motief van een gesolliciteerd karakter aangevoerd door verwerende partij zeker niet opgaat. Voorts maakt de tussengekomen beslissing een tekortkoming van het bestuur uit ten aanzien van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (cfr. R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

In casu stelt het bestuur zich vragen omtrent het al dan niet netto-karakter van het loon van € 3.001,20 IN de genomen beslissing, daarenboven niet de publiek tegenstelbare en bekende gegevens (Belgisch Staatsblad en KBO omtrent zaakvoerderschap sinds 1990) verifieert en zeker aan verzoekster expliciet verzoekt 3 loonfiches over te leggen en als dus de gelegenheid aan verzoekster ontnemt om een antwoord te bieden op vragen die pas bij de beslissing worden gesteld en die aanleiding geven tot een weigeringsbeslissing.

Op 22.04.2015 werd verzoekster door de bevoegde dienst van de gemeente Hoeilaart effectief gevraagd 3 recente loonfiches van de heer R. V. P. over te maken. Dit zou immers luidens de gemeente zijn wat wordt gevraagd als inkomstenbewijzen, zodat verzoekster de meest recente bewijzen ni. deze van de maanden april-mei-juni 2015 heeft overgemaakt.

Indien voorafgaand aan de beslissing vragen zouden gesteld zijn omtrent een "daadwerkelijk netto-inkomen" had verzoekster dit onmiddellijk ten overvloede kunnen bevestigen en voor zover als nodig stukken kunnen bijbrengen die aantonen dat de bestaansmiddelen nog substantieel hoger zijn, stabiel, toereikend en regelmatig.

Het komt het bestuur toe de betrokkene zorgvuldig en volledig te informeren over het geheel van de gevraagde gegevens, in het bijzonder nu verzoekster zich heeft gehouden aan de expliciete vraag van het bestuur, nl. 3 recente loonfiches van de heer R. V. P.. Dit wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Dit allemaal dus in het bijzonder gezien de gevraagde gegevens voorhanden zijn en manifest wordt voldaan aan de voorwaarden gesteld in art. 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Bij de beoordeling door uw Raad, omwille van omstandigheden die eigen zijn aan de zaak, zou rekening dienen gehouden met de nieuwe gevoegde stukken (stukken 2 tot 11 en 13) en het bewijs leveren van de vereiste voorwaarden van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980

Desbetreffend kan verwezen worden naar de rechtspraak van uw Raad :

RvV 30 april 2010, nr. 42 816

VERNIETIGING. Noch uit de wettekst, noch uit de parlementaire voorbereidingen vloeit derhalve voort dat het bestuur de mogelijkheid zou hebben om bewijsstukken, die niet samen met de initiële aanvraag werden neergelegd, buiten beschouwing te laten. De Raad wijst er verder op dat de door verzoeker overgemaakte kopie van een paspoort dient te worden beschouwd als een aanvulling op de reeds hangende aanvraag om machtiging tot verblijf en derhalve als een integraal onderdeel van deze aanvraag

Het arrest nr. 131.209 van Uw Raad dd. 13.10.2014 aangehaald door verwerende partij in de nota met opmerkingen heeft betrekking op andere omstandigheden. In casu werd door de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Hoeilaart aan verzoekster verzocht (naast een recent attest van ziekteverzekering) 3 recente loonfiches over te maken, waaraan zij gevolg heeft gegeven.

Bovendien brengt verzoekster -in tegenstelling tot de door verwerende partij aangehaalde casus-volgende stukken bij die ten overvloede het bewijs leveren van de vereiste voorwaarden van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, waarmee dus ten onrechte geen rekening wordt gehouden door verwerende partij.

Loonfiches - netto-inkomen

In bijlage worden de ontvangen fiscale fiche 281.20-jaar 2014 (stuk 2) gevoegd.

Uit de zeer recente officiële belastingaangifte (stuk 3) voor het inkomstenjaar 2014 volgt dat de heer V. P. een netto-inkomen genoot van € 43.798,96. Dit geeft een gemiddeld maandelijks netto-inkomen van € 3.649,91.

Het betreft effectief een netto-inkomen dat maandelijks en dus stabiel, toereikend en continu wordt genoten. Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met de te betalen belasting (€ 1.573,02) geeft dit nog een netto-inkomen van € 3.649,91 - € 131,08 = € 3.518.82 per maand.

De bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen worden betaald door de BVBA V. P.. In bijlage worden de bewijzen van betaling van deze voorheffing en bijdragen door de BVBA (stukken 4 en 5).

Dit betreffen officiële documenten, die dus ook aanleiding hebben gegeven tot een belastingaangifte en zullen aanleiding geven tot een aanslag.

Zelfstandige activiteit

De heer R. V. P. is sinds 1990, samen met zijn ouders, aandeelhouder van de BVBA V. P. Het maatschappelijk kapitaal (750.000 BEF/ 18.592,01 €) van deze vennootschap is dan reeds volledig volstort en de heer R. V. P. beschikt sindsdien over 1/3 van de aandelen (stuk 6).

Na draaiende zaken in Leuven, te Hoeilaart (Bakenbos) te hebben gehad baat de heer R. V. P. nu een succesvolle traiteur-slagerij (www.traiteur-...) uit te Hoeilaart, (...). De foto's en de website tonen aan dat dit een kwaliteitszaak betreft :

"R. V. P. heeft meer dan 20 jaar ervaring als slager en traiteur. Hij kent zijn vak als geen ander en weet perfect welk vlees en welk gerechten in de smaak vallen in elk seizoen.

In augustus 2013 opende R. V. P. een nieuwe zaak in het centrum van Hoeilaart. Op die manier zet hij de familiale zaak voort die zijn ouders in de jaren '70 opstartten".

Dit levert voor de heer V. P. ook aanzienlijke voordelen in natura op aangezien hij geen eten dient te kopen, ook niet voor verzoekster.

In deze zaak werd in 2013 voor € 300.000 geïnvesteerd (stuk 6), wat wijst op solvabiliteit en voldoende zekerheden.

Vermogen - onroerend goederen - andere inkomsten

De heer V. P. is naast mede-eigenaar van de BVBA V. P., ook nog eigenaar van 2 onroerende goederen.

Er is vooreerst het appartement gelegen te (...) (stuk 8), waar hij volle eigenaar van is, zonder hypotheek last. Deze woning levert een huurinkomen op van € 839 per maand (stuk 8).

De tweede woning (stuk 9) is gelegen te (...). Dit betreft een woning in onverdeeldheid met zijn ex-echtgenote. Dit onroerend goed kan worden vereffend en verdeeld indien nodig als bestaansmiddel, wat echter helemaal niet aan de orde is.

In bijlage worden tevens gevoegd de aangifte van nalatenschap (stuk 10) van de vader van de heer R. V. P. Deze laatste geniet de blote eigendom van deze nalatenschap en kan steeds de omzetting daarvan vragen en over beschikken indien gewenst..

Samen met het maandelijks netto-inkomen heeft de heer V. P. dus een aanzienlijk vermogen, dat hij kan aanspreken en waardoor hij ontegensprekelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt als referentiepersoon in de zin van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Duurzame en stabiele relatie

Verzoekster heeft reeds voordien op afdoende wijze hebben aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner, de heer R. V. P., ondertussen al ruimschoots méér dan 3 jaar. Ze zijn wettelijk samenwonend sinds 2014..

Mevrouw E. A., E. heeft ondertussen ook de nodige inspanningen geleverd om de nederlandse taal te leren. In bijlage voegt verzoekster de behaalde resultaten (stukken 11).

Evenzeer behaalde ze haar voorlopig rijbewijs. Het praktisch rijexamen was voorzien de maandag nadat zij het bevel ontving.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en het door verwerende partij geschonden artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanleiding dienen te geven tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

3.3. Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

3.4. Uit het administratief dossier en uit de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verzoekende partij bij haar aanvraag ter staving van de bestaansmiddelen van haar Belgische partner de volgende documenten heeft bijgebracht: drie formulieren met als titel *“vergoeding bestuurders”* voor de periode 1 april 2015 – 30 juni 2015, opgesteld door het Sociaal Secretariaat E. VZW, waarin wordt vermeld dat de dhr. V. P., als werkend vennoot-bedrijfsleider telkens een *“Netto vergoeding”* van 3001,20 euro heeft ontvangen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de voorgelegde loonfiches niet werden aanvaard als afdoende bewijs dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde motiveert in het bijzonder: *“Echter, als zelfstandige moet de referentiepersoon nog bijkomende kosten (belastingen, sociale lasten, ...) betalen, en hieromtrent werden geen documenten voorgelegd. Bijgevolg blijkt op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende of de vermelde som een daadwerkelijk netto inkomen betreft, en of de referentiepersoon per maand effectief over dit volledige bedrag kan beschikken. De loonfiches mogen dan ook wel opgesteld zijn door het Sociaal Secretariaat (...), deze hebben een gesolliciteerd karakter aangezien betrokkene zelf alle stukken aan hen doorgeeft. Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Bovendien, gelet dat er geen documenten voorgelegd waaruit blijkt wanneer deze zelfstandige activiteit werd opgestart, en op het ontbreken van bijkomende officiële documenten waaruit blijkt of de zelfstandige activiteit voldoende inkomsten genereert om de referentiepersoon daadwerkelijk maandelijks deze som uit te betalen, is ook de stabiliteit en regelmatigheid van de voorgelegde bestaansmiddelen niet afdoende bewezen. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).”*

3.5. Verzoekende partij betwist dat de bijgebrachte loonfiches een gesolliciteerd karakter zouden hebben en dat de inhoud ervan niet zou overeenstemmen met de realiteit. Zij benadrukt dat de bijgebrachte loonfiches wettelijke documenten betreffen voor het vervullen van wettelijke, sociale en fiscale verplichtingen en dat deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat dat wettelijk wordt erkend en onderhevig is aan controle en strikte naleving van de sociale wetgeving. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de gemachtigde om bij het nagaan of is voldaan aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden officiële, wettelijke documenten in vraag te stellen. De verzoekende partij benadrukt verder dat er geen enkel element aanwezig is – en ook niet wordt bijgebracht door de gemachtigde – om de loonfiches in twijfel te trekken en deze niet in aanmerking te

nemen als bewijs dat de referentiepersoon beschikt over bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij betoogt verder dat het haar niet toekomt een bewijs te leveren van de betaling van sociale lasten etc. wanneer deze niet door de referentiepersoon zelf worden gedragen en deze kosten derhalve geen implicatie hebben op de bestaansmiddelen waarover deze referentiepersoon effectief beschikt. Verzoekende partij onderstreept dat de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen betaald worden door de BVBA waarvan haar partner de zaakvoerder is. Bovendien vermelden de loonfiches expliciet de netto-vergoeding, hetgeen overeenstemt met wat "netto" door de referentiepersoon werd ontvangen. De redenering van de gemachtigde komt er volgens verzoekende partij op neer dat zij een negatief bewijs zou moeten leveren.

3.6. De Raad constateert dat de gemachtigde kan worden gevolgd waar deze stelt dat de voorgelegde 'loonfiches' (de fiches betreffende de bezoldiging van de verzoekende partij als bedrijfsleider) een gesolliciteerd karakter hebben, op voorwaarde dat geen bijkomende bewijzen werden aangevoerd van effectieve financiële transacties. De voormelde "loonfiches" worden immers door het sociaal secretariaat opgesteld op basis van de informatie en stukken die de referentiepersoon zelf doorgeeft.

Dat deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat dat wettelijk wordt erkend en onderhevig is aan controle en strikte naleving van de sociale wetgeving verandert niets aan dit gegeven. Dat de referentiepersoon dient te worden onderscheiden van de BVBA die is aangesloten bij het sociaal secretariaat evenmin.

Elke zelfstandige of bedrijfsleider kan immers in principe simpelweg verklaren zichzelf een bepaald loon uit te betalen. De Raad vestigt er de aandacht op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag geen bewijzen van financiële transacties, zoals bijvoorbeeld rekeninguittreksels, heeft voorgelegd waaruit blijkt dat de zelfstandige referentiepersoon zichzelf daadwerkelijk maandelijks het vermelde loon zou uitkeren.

Bij gebrek aan dergelijke concrete bewijzen kon de gemachtigde derhalve enkel op basis van de voorgelegde "loonfiches" niet nagaan welk bedrag de referentiepersoon werkelijk maandelijks ontvangt.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij niet kan worden bijgetreden in haar stelling dat de netto vergoedingen vermeld op de loonfiches – voor zover ervan uit kan worden gegaan dat dit de werkelijke bedragen zijn die de referentiepersoon maandelijks aan zichzelf uitkeert – de vergoedingen betreffen die volledig aan de referentiepersoon worden uitbetaald. Ofschoon deze fiches werden opgesteld door een sociaal secretariaat, dient te worden opgemerkt dat de vermelding 'netto' geenszins slaat op het 'loon' zoals dit wel geldt voor loonfiches van werknemers. In casu blijkt uit de fiches dat op het brutobedrag een zogenaamde baremieke voorheffing (cf. bedrijfsvoorheffing) gebeurde, maar dit leidt er geenszins toe te besluiten dat de netto vergoeding vermeld op de fiches het nettobedrag van de bezoldiging van genoemde persoon betreft.

De verzoekende partij gaat er aan voorbij dat de referentiepersoon als bedrijfsleider, dus als zelfstandige, nog sociale bijdragen dient te betalen, die nog niet van het bedrag van de netto vergoedingen zijn afgetrokken. De zelfstandige dient hieromtrent zelf een regeling te treffen, die los staat van de fiches en waaromtrent op de bezoldigingsfiches geen vermeldingen worden opgenomen. Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat op deze bedragen nog belastingen moeten worden geheven (personenbelasting). De voorgelegde fiches bieden ook wat deze bijkomende kosten betreft geen duidelijkheid. Weliswaar is het zo dat, wat betreft de sociale bijdragen, deze kunnen worden gedragen door de onderneming zelf. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat deze sociale bijdragen – alsmede de bedrijfsvoorheffing – gedragen worden door de BVBA en niet door haar partner als bedrijfsleider, hetgeen zij tracht te staven met aan haar verzoekschrift toegevoegde bewijsstukken. Evenwel kan verzoekende partij de gemachtigde niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met deze gegevens, nu hij er niet van in kennis werd gesteld voor het nemen van deze beslissing. De motivering dat de fiches op zich niet kunnen worden aangenomen als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, is dan ook niet onzorgvuldig. Indien de voormelde lasten en bijdragen gedragen worden door de BVBA en niet door de referentiepersoon, had de verzoekende partij, op wie als aanvrager in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart van meer dan drie maand de plicht rust alle nuttige inlichtingen waarover zij beschikt over te maken aan de gemachtigde, dit voor het nemen van de bestreden beslissing aan de gemachtigde dienen mee te delen zodat hij dit in rekening had kunnen brengen bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in casu – rekening houdend met de documenten en elementen waarover hij beschikte ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing – geheel terecht besluit dat

bij het bedrag dat de referentiepersoon zichzelf maandelijks uitkeert blijktens de gegevens waarover hij beschikte nog geen rekening werd gehouden met alle inhoudingen, zoals personenbelasting en sociale lasten, zodat de fiches niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon daar *“niet afdoende [blijkt] of de vermelde som een daadwerkelijk netto inkomen betreft, en of de referentiepersoon per maand effectief over dit volledige bedrag kan beschikken.”* In samenhang met het gesolliciteerd karakter van de voorgelegde fiches en bij gebrek aan bewijzen van financiële transacties, concludeert de gemachtigde terecht: *“Er kan dan ook niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over toereikende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.”*

Waar de verzoekende partij aan de hand van toegevoegde stukken bij haar verzoekschrift tracht te staven dat de referentiepersoon wel degelijk een bepaald netto-inkomen heeft dat wel degelijk voldoet aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden, kan worden verwezen naar wat dienaangaande wordt gesteld in punt 3.9.

3.7. Waar de verzoekende partij meent dat het aan de gemachtigde toekwam om bijkomende inlichtingen te vragen, des te meer nu zij de gevraagde recente loonfiches heeft voorgelegd, en dat de gemachtigde bepaalde – publiek tegenstelbare en bekende – gegevens diende te verifiëren, kan zij niet worden gevolgd. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning, in casu van een verblijfskaart, alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt ook ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het komt verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen.

Bij de aanvraag werd aan de verzoekende partij gevraagd om het bewijs te leveren dat de Belgische referentiepersoon voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het komt de verzoekende partij, in het kader van de op haar rustende wederzijdse zorgvuldigheidsplicht, toe om hieromtrent zelf stukken voor te leggen die een duidelijk zicht bieden over de effectief verworven inkomsten van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt niet in dat het bestuur er steeds toe gehouden is om, onder meer bij de verzoekende partij, informatie op te vragen wanneer blijkt dat de door haar ingediende stukken geen volledig zicht bieden op inkomensituatie van de referentiepersoon, waardoor niet afdoende kan worden nagegaan of deze inkomsten beantwoorden aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekende partij dergelijke bewijzen heeft voorgelegd vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. De ‘actualisering’ die zich in het administratief dossier bevindt, dateert van 9 november 2015 en dus van na het nemen van de bestreden beslissing. Uit de inhoud van deze brief blijkt overigens duidelijk dat deze actualisering, waarbij nieuwe bewijsstukken worden voorgelegd omtrent de inkomsten van de referentiepersoon, werd overgemaakt als reactie op de bestreden beslissing. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid was om de nodige stukken m.b.t. de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen voor te leggen.

De bemerking dat het in de nota met opmerkingen aangehaalde arrest nr. 131 209 van de Raad van 13 oktober 2014 betrekking heeft op andere omstandigheden, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3.8. Verzoekende partij voert vervolgens aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rekening dient te houden met de *“nieuwe gevoegde stukken”* die zij in het kader van haar verzoekschrift heeft neergelegd om aan te tonen dat de referentiepersoon wel degelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist door artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. Zij verwijst desbetreffend naar het arrest nr. 42 816 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 april 2010. Het betreft de volgende stukken: de *“fiscale fiche 281-jaar 2014”* (stuk 2); de *“zeer recente officiële belastingsaangifte (...) voor het inkomenjaar 2014”* (stuk 3), waaruit blijkt dat de referentiepersoon een gemiddeld maandelijks netto-inkomen heeft van 3649,91 euro, bewijzen van betaling van de bedrijfsvoorheffing en de sociale bijdragen door de BVBA waarvan de referentiepersoon zaakvoerder is (stukken 4 en 5), een bewijs dat de referentiepersoon sinds 1990, samen met zijn ouders, aanhouder is van de BVBA (stuk 6), een document getiteld *“Wijzigingen uitbatingadres en comm. Naam in Kruispuntbank voor ondernemingen”* (stuk 6), een document getiteld *“Balans na winstverdeling”* voor het jaar 2013, opgesteld door een accountancykantoor (stuk 7), een bewijs dat de referentiepersoon eigenaar is van twee onroerende goederen (stukken 8 en 9) en aangifte van de nalatenschap van de

vader van de referentiepersoon (stuk 10), waaruit blijkt dat de referentiepersoon “*de blote eigendom van deze nalatenschap (...) geniet*”. Verzoekende partij concludeert dat uit deze stukken blijkt dat haar Belgische partner een aanzienlijk vermogen heeft, waardoor hij ontegensprekelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde zou ten onrechte geen rekening hebben gehouden met deze stukken.

3.9. De Raad wijst er op dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis had van deze stukken, zodat hem niet kan worden verweten er geen rekening mee te hebben gehouden. Het naderhand voorleggen van bepaalde stukken die zouden aantonen dat de verzoekende partij toch nog voldoet aan de vereiste voorwaarden, kan de wettigheid van de bestreden beslissing niet aantasten. De Raad kan immers geen rekening houden met de documenten die slechts nadat de bestreden beslissing werd genomen worden voorgelegd, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou derhalve zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Met het bijbrengen van de documenten als bijlage bij het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke herbeoordeling van de gegevens van de zaak. In het kader van zijn wettigheidstoetsing is de Raad evenwel niet bevoegd om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest nr. 42 816 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 april 2010, stelt de Raad – los van het gegeven dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben – vast dat het door de verzoekende partij geciteerde arrest handelt over een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarbij het vereiste identiteitsdocument bij wijze van actualisering werd voorgelegd na het indienen van de aanvraag en vooraleer de bestreden beslissing werd genomen. De thans voorliggende feiten zijn dan ook niet gelijkaardig aan de feiten die aanleiding gaven tot het arrest van de Raad waaruit verzoekende partij citeert.

Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat het de verzoekende partij steeds vrij staat om een nieuwe aanvraag op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in te dienen, met voeging van de stukken die zij thans bij het verzoekschrift bijbrengt.

3.10. Waar de verzoekende partij nog aanstipt dat zij reeds voordien op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner, wijst de Raad erop dat de in casu bestreden beslissing uitspraak doet omtrent het criterium van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Verzoekende partij dient aan alle vooropgestelde cumulatieve voorwaarden te voldoen zodat het voor de gemachtigde volstaat om tot een weigering te besluiten wanneer aan één voorwaarde niet is voldaan.

Daar waar tot slot nog wordt opgemerkt dat verzoekende partij ondertussen de nodige inspanningen heeft geleverd om de Nederlandse taal te leren en dat zij eveneens haar voorlopig rijbewijs heeft behaald, merkt de Raad op dat dergelijke elementen geen uitstaans hebben met en geen afbreuk vermogen te doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals vereist door artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.11. De Raad besluit dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoekende partij nuttig achtte om te laten vaststellen dat de Belgische referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op basis van een incorrecte feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen of deze onzorgvuldig heeft voorbereid. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt derhalve niet aangetoond. Hieruit volgt dat de gemachtigde dan ook niet met miskennis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft vastgesteld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt of de referentiepersoon op het moment van de bestreden beslissing beschikte over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, waardoor niet voldaan is aan deze vereiste voorwaarde om te kunnen genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Belg.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES